

«Եկեք ինձի. բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ»
Մաթթէոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ 2023 թ., N7 (150)

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մեպտեմբեր 2023թ., N7 (150)
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

<u>Ամեն մարդու հետ լինել քաղցր</u>	1
<u>Արսեն եղբոր խոսքը</u>	4
<u>Խոսք եկեղեցու</u>	6
<u>Կյանքի և մահվան եզրագծին</u>	8
<u>Վալդեմար եղբոր վկայությունը</u>	11
<u>Վկայություն</u>	14
<u>Մտքեր աղոթքի մասին</u>	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ քերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Ամեն մարդու հետ լինել քաղցր

Քաղցրություն՝ն տուր մարդկանց

«Ձեր քաղցրությունը ամեն մարդոց թող յայտնի ըլլայ. Տէրը մօտ է» (Փիլիպ. 4:5):

Սիրելիներ, եկեք փա՛ռք տանք մեր Տեր Աստծուն, որ «Իր գթած ուղորմութեանը համար, Ծագող արեգակը վերէն մեզի այցելութեան եկաւ՝ Խաւարի և մահուան ստուերի մէջ նստողներուն լոյս տալու ու մեր ոտքերը խաղաղութեան ճամբուն մէջ շիտկելու համար»: Որ մեզ փրկեց ու սուրբ կոչումով կանչեց՝ ոչ թէ մեր գործերուն նայելով, հապա իր նախասահմանութեանը ու Շնորհքին նայելով, «...որ Քրիստոս Յիսուսով մեզի տրուեցաւ յալիտենական դարերէն առաջ. Բայց հիմա յայտնուեցաւ մեր Փրկչին Յիսուս Քրիստոսի երեւնալովը. որ մահը խափանեց, և ի լոյս հանեց կեանքը ու անմահութիւնը աւետարանին միջոցաւ»:

Սիրելիներ, մոտ 4000 տարի հավիտենական կյանքը ստվերի մէջ ծածկված էր: Բայց Փառք Աստծո, որ երբ եկավ ժամանակը, Կյանքն ու անմահությունը ի լոյս հանվեց Ավետարանի միջոցով: Հիմա մահը խափանված է ու պարտված, մենք այլևս մահ չունենք, երկրորդ մահը մեզ վրա իշխանություն չունի:

Երանի ամեն օր Տիրոջ Սուրբ Հոգով լցվենք ու ճաշակենք հավիտե-

նական Կյանքի քաղցրությունը: «Ճաշակեցէք ու տեսէք որ Տէրը բարի է. Երանի՛ այն մարդուն որ անոր կը յուսայ» (Սաղմ. 34:8):

«Երբ մենք որ յանցանքներու և մեղքերու մէջ մեռած էինք, մեզ Քրիստոսի հետ կենդանացուց, (դուք շնորհքով փրկուած էք)» (Եփես. 2:5): Մենք մի ժամանակ մեղքի ու մահվան մեջ էինք, այս օդի իշխանի իշխանության ուզածի պես էինք քայլում և բնութամբ ապստամբության որդիներ էինք: Բայց Քրիստոսը, սիրելով մեզ, Իր Կյանքը դրեց, որպեսզի մենք Նրա Կյանքը ունենանք:

Քրիստոս Կյանքը շատ քաղցր է: «Ձեր քաղցրությունը ամեն մարդոց թող յայտնի ըլլայ. Տէրը մօտ է» (Փիլիպ. 4:5): Իսկ ունե՞նք այդ քաղցրությունը, որ մարդկանց էլ հայտնի անենք: Ինչպե՞ս կունենանք քաղցրություն, եթե չունենք քաղց Աստծո Խոսքի և երկնային կյանքի հանդեպ: Միայն այդ քաղցը ունենալու դեպքում մենք կարող ենք ճաշակել Աստվածային Կյանքի քաղցրությունը: Մեր հոգու դատարկությունը միայն Սուրբ Հոգով կարող է լցվել, և մեր հոգու կարիքները կբավարարվեն:

Ադամը թեկուզ մեղքով չէր ստեղծված, բայց նա կարիք ուներ Աստվածային Կյանքի ու քանի դեռ

կենաց ծառից չէր կերել, նրա հոգին անբավարար էր: Նույնիսկ եվան չկարողացավ Ադամի հոգու քաղցը բավարարել: Աշխարհում ոչինչ չկա, որ մեզ բավարարություն տա մեր կարիքների հարցում: Առաջին կարիքը Աստծո հետ կենդանի հաղորդակցությունն է՝ Սուրբ Հոգու միջոցով: Եթե Սուրբ Հոգով չլցվենք, միշտ կլինենք վախի մեջ, կապված կլինենք օրենքներով ու կանոններով:

Իրականում մարդը ծնված օրից օրենքների և կանոնների տակ է: Դրանք մշտապես ուղեկցում են մարդուն: Բայց, փառք Աստծուն, Հիսուսը եկավ ու մեզ առավ իր Շնորհքի տակ: Աղքատներին Ավետիս բերեց, կուտրած սրտերին՝ բժշկություն, գերիներին՝ ազատություն:

Նորից անդրադառնանք Փիլիպեցիներ 4:5 - ին՝ *«Ձեր քաղցրությունը ամենուն հայտնի ըլլա. Տերը մոտ է»*: Որպեսզի մեր քաղցրությունը հայտնի լինի մարդկանց, մենք պետք է ունենանք քաղց Տիրոջ Խոսքի նկատմամբ:

«Երանի՜ անոր զոր կ'ընտրես ու քեզի կը մօտեցնես, Որպէս զի բնակի քու սրահներուդ մէջ. Պիտի լցուինք քու տանդ, Քու սուրբ տաճարիդ, բարութենէն» (Սաղմ. 65:4):

Ուրեմն, Աստված ոչ միայն ընտրում է մեզ, այլև՝ մոտեցնում: Իսկ ինչպե՞ս է մեզ մոտեցնում. նեղությունների միջոցով: *«Ու նեղութեան օրը ինձի կանչէ. ես քեզ պիտի ազատեմ, ու դուն զիս պիտի փառաւորես» (Սաղմ.*

50:15)

Դատավորաց 9:8-15 - ում մի առակ կա՝ շատ առօրեական, որի 10-11 Խոսքերը լրացնում են վերը նշած մեր միտքը. *«Եւ ծառերը թզենիին ըսին, Դուն եկուր մեր վրայ թագաւոր եղիր: Եւ թզենին անոնց ըսաւ, Իմ քաղցրութիւնս ու աղէկ պտուղս թողում, ու երթամ ծառերուն վրայ իշխաւն ըլլամ»*: Այսինքն թզենին չուզեց թողնել իր քաղցրությունը ու իշխան լինել: Ցավոք, այսօր շատ-շատերին գայթակղում է «մեծ» երևնալու, իշխելու, քան քաղցր լինելու ու այդ քաղցրությունը ամեն մարդոց հայտնի անելու ցանկությունը:

Հետաքրքիր վկայություն կա մի ընտանիքի մասին: Մի երկրում ապրում էր մի ընտանիք: Այդ երկրում սով է սկսվում: Այս ընտանիքը նույնպես սով էր քաշում: Նեղությունը մեծ էր: Բոլորի կողմից հալածվում էր հարսը. նա ապաշխարել էր, և դա դուր չէր գալիս ընտանիքին: Բայց դրանից նա չէր կորցնում իր քաղցր համը: Հետո մահանում է ամուսինը, նա էլի քաղցր է մնում բոլորի հանդեպ, ինչը ավելի է բորբոքում սկեսրոջ գայրույթը. ընտանիքը՝ սոված, ամուսինը մահացած, բայց հարսի մեջ տրտունջ չկա: Մի օր էլ, երբ հարսը վերադառնում է հավաքույթից, սկեսուրը տեսնում է նրա դեմքի փայլը, նրա սրտի ուրախությունը, խիստ բորբոքվում է, և այդ գայրույթը ամբողջ հանում է սկեսրոջը, ու հարսին ծեծում է: Հարսը ձայն չի հանում, մտնում է սենյակ, ու ձայնը չի

լավում: Անցնում է մի կարճ ժամանակ, սկեսուրը մտածում է՝ երևի թաքուն ինձ է անիծում. մոտենամ դռանը: Բայց երբ մոտենում է ու ականջ դնում, ի զարմանս իրեն, լսում է հարսի, թախանձալի աղոթքն ու օրհնությունը սկեսրոջ համար: Սկեսուրի քարացած սիրտը փշրվում է հարսի աղոթքից ու քաղցրությունից: Նա ապաշխարում է:

Ու հետո սկեսրոջ հարցին, թե այդքան հալածանքներից հետո ինչպե՞ս էր կարողանում աղոթել իր համար, հարսը պատասխանում է.

- Մա՛մա, Քրիստոսը քաղցրություն է տալիս, և այդ քաղցրությունը բավարարում է իմ ներքնաշխարհը...: Քրիստոսի քաղցրությունը, Կյանքի

մատակարարումը բավարարում է ինձ: Սկեսուրը փշրված սրտով ասում է.

- Ծունկի գանք, ու սովորեցրո՛ւ ինձ՝ ինչպե՞ս աղոթեմ. ես ուզում եմ, որ քո Հիսուսը նաև իմ Հիսուսը լինի:

Սիրելիներ, հարսի քաղցրությունը սկեսուրին առաջնորդեց ապաշխարության:

Եթե ուզում ենք մեր ընտանիքի անդամները, մեր հարևանները, բարեկամները ապաշխարեն, նրանք պիտի տեսնեն մեր մեջ այդ քաղցրությունը: Մենք պետք է հասկանանք՝ եթե ճնշումները ավելանում են մեզ վրա՝ որպես քրիստոնյայի, դա նրա համար է, որ մենք ավելի քաղցրանանք, և մեր քաղցրությունը տարածվի մեր շրջապատում՝ որպես վկայություն: Այս կյանքը շատ ժամանակավոր է. աշխարհս էլ կանցնի, նրա ցանկությունն էլ, բայց ով Աստծո կամքը կատարի, հավիտյան կմնա:

Իսկ մենք արդյո՞ք ունենք այն քաղցը Աստծո Խոսքի հանդեպ, որից մեր ներսը կլցվի Աստվածային քաղցրությունով, և կթագավորի մեր մեջ Քրիստոսը: Երանի նրան, ում Տերը ընտրում է և Իրեն է մոտեցնում: Կարդացե՛ք Աստծո Խոսքը, քննե՛ք Գրքերը, ամեն օր ճաշակենք Աստծո քաղցրությունը, որ մեր քաղցրությունն էլ ամեն մարդոց հայտնի անենք: Ամեն:

Հրահատ Ամիրբեկյան

Արսեն եղբոր խոսքը

«Տերոջը փրկութեանը սպասելը ու լուրթեամբ յուսալը աղէկ է» (Ողբ Երեմիա 3:26):

Լավ է, երբ մենք լուր մենք, և Տերն է խոսում, գործում թե՛ մեր մեջ, թե՛ մեր շրջապատում: Ի՞նչ է՝ լուրթունով սպասելը: Լռելը լավ է: Բայց ինչպե՞ս ենք լուր, ինչպիսի՞ն է մեր լուրթունքը: Առակացում կարդում ենք՝ հիմարն էլ երբ լուր է, իմաստուն է սեպվում: Իմ կյանքում էլ պատահել է, երբ լռել եմ (թեև այդ պահին շա՛տ եմ ուզել խոսել), հետո շա՛տ եմ ուրախացել լռելուս համար: Բայց պատահել է՝ չեմ լռել, հետո շա՛տ եմ զոջացել չլռելուս համար: Իհարկե, լինում է, որ լռելը բնավորություն կամ դաստիարակություն է, կամ՝ իրենց գենով ուղղակի քչախոս մարդիկ են, և լուր մենք: Բայց ա՛յս լռելու մասին չէ, որ ուզում եմ խոսել: Այլ՝ երբ լուր ես ոչ միայն շուրթերով, երբ սովորում ես լռել, երբ անձդ է լուր, երբ նվաճել ես այդ կարողությունը: Հոր 33:31 - ում գրված է. «Ականջ դիր, ով Յոր, Ինծի մտիկ ըրէ, Լուր կեցիր որպէս զի ես խօսիմ»: Մենք սովորելու բան ունենք այստեղ. երբ Խոսք են խոսում, քարոզում, մենք լու՞ռ ենք, լսու՞մ ենք, թե՞ միայն շուրթերով ենք լուր, իսկ մեր ներսը խոսում է, իրենն է ասում, հակադարձում, թե՛ ես ավելի լավ գիտեմ, ավելի-ավելի եմ...: Շարունակության մեջ կար-

դում ենք. «Եթէ ոչ՝ ինծի մտիկ ըրէ, Լուր կեցիր, որպէս զի ես քեզի իմաստութիւն սորվեցնեմ» (Հոր 33:33):

Սիրելիներս, հաճախ է լինում, որ մեզ խանգարում է հենց մեր չլռող բընույթը. մենք խոսում ենք և կարծես՝ ճիշտ բաներ, բայց, ցավոք, դրանով լռեցնում ենք Սուրբ Հոգու ձայնը՝ բարձրաձայնելով մերը: «Մունջ եղայ լուրթիւնով, Աղէկութեան վրայով ալ լռեցի, Ու ցաւս շարժեցաւ» (Սաղմ. 39:2): Բարի բանի վրայով էլ լուր կեցա, և ցավս գրգռվեց: Այսինքն՝ երբ դու ճիշտը գիտես, բարի է քո ասածը, տեղին է, լավ է, բայց չպիտի արտահայտվես: Դավիթը սա լավ էր հասկացել՝ աղեկության վրայով ալ լռեցի: Իսկ մարդու ներսը միանգամից չի հաշտվում նման «անարդարության» հետ. «Սիրտս բորբոքեցաւ ներսիդիս, Ջերմութեանս մէջ կրակ վառեցաւ. Այն ատեն լեզուովս խօսեցաւ» (Սաղմ. 39:3): Սա այն է, երբ մարդը էլ չի դիմանում, ներսը կրակ է վառվում, անպայման ուզում է խոսել, ասել, սա այն լուրթունքն է, երբ մեր շրթունքները փակ են, բայց մեր ներսը համաձայն չէ, մեր ներսը ունի ասելու բաներ: Շարունակության մեջ. «Մունջ եղայ ու բերանս չբացի, Վասն զի դուն ըրիր»: Էլի հիշենք Հոբին և բարեկամներին. նրանք յոթ օր նստած էին՝ առանց մեկ բառ ասելու: Լուր էին թե՛ Յորը, թե՛

Նրանք: Ցավը լռեցրել էր: Սաղմ 62:1. «Յիրաւի իմ անձս լռիկ կը սպասէ Աստուծոյ. Անկէ է իմ փրկութիւնս»: Այս լռելը շրթունքները փակելը չէր, լեզուն զսպելը չէր, սա նման էր Դավիթի լռությանը: Նա ոչ միայն հոգով, այլև ամբողջ իր անձով, ամբողջ էութիւնով էր սպասում Տիրոջը: Երբ էութիւնդ է սպասում, դրա մեջ կա հույս, հավատք, ուժ, վստահություն: Սաղմ 40:1-ում ասում է. «Սպասելով սպասեցի Տէրոջը, Ու ծոնցաւ ինծի ու լսեց իմ աղաղակս»: Սպասելով սպասեցի, այսինքն՝ ամուր ապավինեցի Աստծուն (твёрдо упавал на Господа). Բայց հաճախ այս սպասելը չի լինում, շտապում ենք՝ բնականաբար, արդեն ապավինելով մեզ: Եվ հավաքում ենք դառը պտուղներ: Տերը ուշացնում է. այսպէս է մտածում մարդը և դիմում իր ուժին: Սառան էլ շտապեց՝ ապավինելով իր խելքին: Այն պտուղը, որը իր խելքի արդյունքն էր, նրան ցավ էր պատճառում, խանգարում էր, նեղացնում, և ստիպված էր հրաժարվել: Հիշենք Սավուղին. Նա էլ շտապեց: Յոթ օր սպասել էր, մեկ օր էլ կարող էր սպասել: Բայց նրա ներսը շփոթված էր, մտածում էր՝ մի բան անել՝ ձեռք բերած փառքը չկորցնելու համար, և նորից դիմում է իր խելքին, ապավինում իրեն՝ մոռանալով, որ լռությամբ Տիրոջը սպասելը և հուսալը աղէկ է: Սավուղը ևս ճաշակեց իր խելքի պտուղը և ձախողեց: Սիրելիներս, Աստված երբեք չի ուշանում. ամեն ինչ անում է ճիշտ ժամանակին: Սեթ-

րաք, Միսաք, Աբեղնագովին գցեցին կրակների մեջ, ու Աստված հասավ ճիշտ ժամանակին:

Եբր. 4:16-ում կարդում ենք. «Ուստի ալ համարձակութիւնով մօտենանք շնորհաց աթոռին առջև, որպէս զի ողորմութիւն ընդունինք ու շնորհք գտնենք պէտք եղած ատեն մեզի օգնելու»:

«Վասն զի երբ մենք դեռ տկար էինք, յարմար ժամանակին Քրիստոս ամբարիշտներուն համար մեռաւ» (Հռովմ. 5:6): Մեկ այլ օրինակ. երբ Դանիէլը մտածում էր, թե Տերը ուշացնում է, նրան է մոտենում Տիրոջ հրեշտակը և ասում. «Եւ ինծի ըսաւ, մի վախճար, ով Դանիէլ, քանզի այն առաջին օրէն ի վեր որ քու սիրտդ տուիր հասկնալու և քու Աստուծոյդ առջև քու անձդ խոնարհեցնելու, քու խօսքերդ լսուեցան, ու ես քու խօսքերուդ համար եկայ»: Աստված լսում է մեր աղոթքները: Որպէս ամփոփում՝ «Տէրը ձեզի համար պիտի պատերազմի, ու դուք լուռ կեցեք» (Ել. 14:14): Տիրոջը սպասենք ու լռությամբ հուսանք: Սա կարող ենք սովորել միայն Հիսուսից. իսկ մարդկանցից զուր սպասելիքներ չունենանք. «Նախատինքը սիրտս կոտրեց ու հիւանդ եղայ. Վշտակից եղողի մը նայեցայ, բայց չկար, Ու մխիթարութիւն տուողներուն՝ բայց չգտայ: Հապա կերակուրի տեղ թոյն տուին ինծի, Ու ծարւած ատենս քացախ խմցուցին ինծի» (Սաղմ. 69:20-21):

Այսքանից հետո Հիսուսը լուռ կե-

ցավ. «Անիկա անիրաւութիւն կրեց ու չարչարուեցաւ, Բայց իր բերանը չբացաւ. Մորթուելու տարուող ոչխարի պէս, Ու իր խուզողներուն առջև մունճ կեցող մաքիի պէս, Այնպէս իր բերանը չբացաւ» (Եսայա 53:7):

Հիսուսի անձը լռում էր, ինչպէս Դավիթն էլ գրում է՝ Իմ անձս լռութեամբ Տիրոջը կսպասի:

Մեր անձերն էլ սովորեցնենք լռելու և սպասելու:

Արսեն եղբայր (Հոլանդիա)

Խոսք եկեղեցուն

Եղեմի այգում սատանան օգտագործեց Աստծո խոսքը և մոտեցավ Եվային: Ընդհանրապէս, դա սատանայի ձեռագիրն է. նա խոսում է «Գրվածի համեմատ»: Մեր շուրջն էլ կան այդպիսիք՝ սատանայի ջրաղացին ջուր լցնող մարդիկ, որ խոսում են իբրև Սուրբ Գրքում գրվածի համեմատ. «Տեսե՛ք, գրված է՝ Կարո՞ղ է հարսը իր զարդերը մոռանալ...». բայց մոռանում են ասելու՝ աշխարհի հետ բարեկամությունը Աստծո դեմ թըռնամոլություն է: Սրանք իրենց համարում են «ազատ մարդիկ» և իրենց պաշտամունքն էլ՝ Աստվածաշնորհություն: Հռովմայեցիս 6:16-ում. գրված է. «Չէ՞ք գիտեր թէ որու որ անձերնիդ ծառայ կ'ընծայէք հնազանդելու, ծառայ էք անոր՝ որու որ կը հնազանդիք, թէ՛ մեղ-

քի՛ որ մահուան կը տանի, և թէ՛ հնազանդելու՝ որ արդարութեան»: Միջին չկա՝ կամ մեղքին ծառա, կամ արդարության: Որտե՞ղ է գրված, որ քրիստոնյան ծառա չէ: Պողոսը ասում է՝ Ես Հիսուս Քրիստոսի ծառան եմ: Բայց դուք ասում եք՝ մենք ազատ ենք: Մի՞թե Պողոսը «այն ազատն էր», որ ինչ ուզում, անում էր: Ո՛չ, Պողոսն ա-

Նում էր այն, ինչ որ ասում էր Հիսուսը: Մենք ծառա ենք: Իսկ սատանան մեզ հակառակն է ասում. ազատվի՛ր կրոնի կապանքից: Բայց եթե մարդը մերժում է ծառա լինել Հիսուսին, նա ծառա կլինի մեղքին: Նեյտրալ (չեզոք) գոտի չկա: Չի կարող մարդը բացարձակ ազատ լինել. դա սուտ է: Հենց մարդը Արդարության ծառայությունից ազատվում է, նա ավտոմատ դառնում է մեղքի ծառա: Նա սկսում է անել այն, ինչը աշխարհն է անում, հագնվել այնպես, ինչպես աշխարհն է հագնվում՝ համարելով դա ազատություն: Դա ազատություն չէ, դա գերություն է մեղքին: Երկրի վրա ազատություն չկա: Նման մարդկանց երեխաները վաղը աշխարհն են վայելելու: Սա կատաստրոֆա է: Եկեղեցին Հիսուսի մարմինն է: Եվ եթե ես Հիսուսի մարմնի անդամն եմ, ինչպե՞ս կարող եմ անել այն, ինչ ուզում եմ, ինչպե՞ս եմ ասում՝ ոչ ոք իրավունք չունի ներթափանցելու իմ կյանք, ոչ ոք իրավունք չունի ինձ ուղղորդելու: Ինչպե՞ս կարող է մարմնի անդամը ինչ ուզի, անի՝ առանց գլխից ուղղորդվելու. առնչվազն աննորմալ վիճակ կլինի: Ասենք, վնասվել է ձեռքդ. մյուս ձեռքդ անմիջապես հասնում է օգնության՝ լվանում է, դեղ դնում, փաթաթում. բա ինչո՞ւ ես թույլ տալիս, որ մյուս անդամները միջամտեն, թափանցեն այդ ձեռքիդ գործերի մեջ: Հնարավոր չէ, որ եկեղեցու անդամը ապրի, ինչպես ինքն է ուզում: Կա գլուխ, որին ենթարկվում են մարմնի բոլոր անդամները. ամ-

բողջ մարմինը կառավարվում է գլխով ու այդ օրենքի տակ է: Բայց մարդիկ անտեսում են Հիսուսի դրած այս կարգը, մարդիկ արհամարհում են այն: Հիսուսը աղոթում էր. *«Քու անունովդ պահե՛ զանոնք որ դուն ինձի տուիր, որպէս զի մէկ ըլլան, ինչպէս մենք մէկ ենք. (Ես՝ անոնց մեջ, և Դուն՝ Իմ մեջ)»*: Սատանայի ամենազլխավոր նպատակը՝ որ այդ մեկությունը քանդի: Այդ դեպքում՝ նա ամեն մեկին կանի այն, ինչ կուզի: Այսօր ընտրությունը մերն է՝ կամ լինել արդարությանը ծառա, կամ՝ մեղքին: Ես հիմա դիմում եմ այն մարդկանց, ովքեր ընտրել են մեղքին ծառայելը. երբ գա ժամանակը, և անօրենության բաժակը լցվի, ու դուք հայտնվեք ձեզ անցանկալի վիճակներում, չլինի թե արդեն ուշ լինի որևէ բան շտկելու: Այսօր նրանք ծիծաղում են. *«...դուք օրենքի տակ եք, դուք ձեզ դրել եք ռամկաների մեջ, իսկ Աստծուն դա պետք չէ»*: Բայց սա ընդամենը ժամանակի հարց է: Գալու է այդ օրը, և անօրենության բաժակը լցվելու է: Այդ օրը նրանք կդառնան եկեղեցուն՝ ծոմ- աղոթք- ների խնդրանքով: Բայց այդ աղոթքները կլսի՞ Տերը. չէ՞ որ նրանք արհամարհել էին Հիսուսի մարմինը: Սա շատ լուրջ է, զգուշանանք: Մի՛ լսեք խաբեբա մարդկանց, ովքեր եկեղեցում չար խորհուրդներ են տարածում՝ գայթակղելով տկար հոգիներին: Ինչ էլ լինի, ամուր բռնենք Աստծո Խոսքը և ունենանք Աստծո Սերը ու գնանք սրբության: Միայն այդպես կարող եք

ձեր երեխաներին բերել Աստծուն: Եթե դուք ամեն հարցում վարվեք Աստծո Խոսքով, նրանք դա կտեսնեն, և իրենք էլ կվարվեն ձեզ նման: Իսկ եթե միայն խոսեք, բայց վարմունքը այլ լինի, նրանք էլ նույնը կանեն: Պետք է երեխաներին մանկուց պատրաստել

Ավետարանին, նաև չարչարանքների՝ Խոսքին հավատարիմ մնալու համար: Հիսուսն ասել է՝ Հալածեցին Ինձ, կհալածեն նաև ձեզ: Մնանք Խոսքին հավատարիմ:

Վիկտոր Ռադիոն

Կյանքի և մահվան Եզրագծին

«Եւ Տէրը միշտ քեզի առաջնորդութիւն պիտի ընէ, Ու քու հոգիդ երաշտութեան ատեն՝ պիտի կշտացնէ, եւ ոսկորներդ պիտի զօրացնէ. Ու դուն ջրարբի պարտեզի պէս եւ ջուրը չպակսող աղբերակի պէս պիտի ըլլաս ... Ու արևմուտքը Տէրոջը անունէն, եւ արևելքը անոր փառքէն պիտի վախնաս. Երբ թշնամին գետի պէս գայ, Տէրոջը Հոգին անոր դէմ դրօշակ պիտի կանգնէ» (Եսայա 58: 11,59:19):

Ուր Տիրոջ Հոգին կա, այնտեղ ազատություն կա, այնտեղ կյանք կա, հաղթություն կա: Քո ներսից Կյանքի Աղբյուր է բխում Սուրբ Հոգուց, և թշնամին որտեղից կգա՝ արևելքից, արևմուտքից, մի՛ վախնար. Կյանքի Աղբյուրը քո մեջն է: Սուրբ Հոգին քո ամենամտերիմ բարեկամն է. լցվի՛ր Սուրբ Հոգով:

Սիրելիներ, ուզում եմ վկայել իմ

կյանքից մի դեպք: 1993 թվի պատերազմն էր: Ծանր օրեր էին: Ես ամեն շաբաթ պիտի գնայի Վրաստան՝ Ավետարանը քարոզելու: Ականատես եմ եղել շատ դժվար, ծանր բաների՝ ինչպես էին ջարդում, սպանում, կոտորում:

Վրաստան գնալիս մի քանի կայաններով պիտի անցնեիք. դրանք ադրբեջանցիներով բնակեցված վայրեր էին: Այդ շաբաթ Աստծո Հոգին հզոր գործ արեց մեզ հետ: Տարբեր տեղեր եղանք, Ավետարանը քարոզեցինք: Արդեն ետ պիտի վերադառնալիք: Մեզ ուղեկցեցին կայարան Թբիլիսիի Քյարամ եղբայրը, Արթուր եղբայրը՝ իր մեքենայով: Արթուրը՝ նոր էր ապաշխարել ու երկու շաբաթ էր, որ մկրտվել էր Սուրբ Հոգով: Ինձ հետ էր Հոկտեմբերյանի Վրեժ եղբայրը: Այդ ժամանակ պատերազմական վիճակ էր. շատ էին անարխիստները: Արդեն

մոտենում եմ գնացքին, թիկունքիցս լսեցի Արթուրի ձայնը: Շրջվեցի, տեսնեմ՝ զինվորական հագուստով երկու տղամարդ, ավտոմատներով, մոտեցել են Արթուրին: Մոտեցա, ինձ էլ Արթուրի հետ հրեցին մեքենա: Վրացի էին: Ասացի.

- Ի՞նչ է ձեզ պետք, մեքենան տանք, գումար տանք...

- Դու՛ք եք պետք,- խիստ կոպիտ ասաց նրանցից մեկը ու հրեց մեքենա:

Այդ ժամանակ անօրեն ավագակային խմբեր կային, որ զբաղվում էին մարդկանց թալանով, առևանգումով. առևանգում էին հայերին ու մեծ գումարով վաճառում ադրբեջանցիներին: Մեզ նստեցրին Արթուրի մեքենան ու տարան անհայտ ուղղությամբ: Վրացին նստեց ղեկին: Շատ արագ էր վարում: Նոյեմբերն էր, ցուրտ: Ճանապարհին մեքենան խփեց մի ծառի: Կանգ առանք: Մենք էլ, նրանք էլ չէինք վնասվել: Հետո մեզ նորից հրեցին մեքենա: Ավտոմատը պահեցին Արթուրի գլխի ուղղությամբ ու կրակահերթ արձակեցին: Մեքենայի ապակին փշուր-փշուր եղավ, իսկ դուռը ցանց էր դարձել: Արթուրի գլուխը թեքվեց կրծքին, սիրտս ցավից կուչ եկավ. մտածեցի՝ Արթուրը մահացավ. դե՛, ի՞նչ կմտածես նման պահի: Հետո դրանցից մեկը ինձ մեքենայից դուրս հանեց.

- Դու՛րս արի:

Մտածեցի՝ իմ հերթն է. հիմա ինձ պիտի սպանեն: Մյուսը ավտոմատը

պահեց վրաս.

- Նստի՛ր:

Չգիտեի՝ ինչ անեմ. մեկը ավտոմատով՝ դու՛րս արի, մյուսը՝ նստի՛ր: Հետո նրանցից մեկը հայիոյանքով ասաց՝ թող մի քիչ էլ գնան (վրացերեն մի քիչ հասկանում էի): Երբ մեքենան թափով տեղից պոկվեց, Արթուրս գլուխը բարձրացրեց: Նա ուշաթափվել էր. այդքան փամփուշտներից մեկը չէր վնասել նրան. Աստծո հրաշքը: Մեզ իջեցրին մի անբնակ վայր, շուրջը ցեխ, անձրև, ցուրտ: Մեզ թալանեցին, մերկացրին, վերարկուները, հագուստները, ժամացույց, գումար... լրիվ վերցրին: Այդպես ավտոմատը պահեցին մեզ վրա.

- Պառկե՛ք:

Ի՞նչ պիտի անեինք. պառկեցինք ցեխերի մեջ:

- Չոքե՛ք, կանգնե՛ք...

Ու սկսեցին մեզ ծեծել. հո չէ՛ն ծեծում, հո չէ՛ն ծեծում...: Ավտոմատի կոթով անխնա հարվածում էին. արյունվա էին արել: Այդքան դաժան ծեծից հետո տեսնեմ ավտոմատը պահել է ուղիղ Արթուրի ճակատին և աչքիս առաջ ամբողջ «մագազինը» դատարկեց ճակատին: Մյուսը ավտոմատը դրեց իմ կրծքին, ու նորից կրակահերթ: Այդ պահին հիշեցի մեր մի եղբոր խոսքը, որ ասում էր նման պահի համար, թե Տերը ցավերդ վերցնում է, բայց որպես մարդ պիտի մեռնես: Սպասում եմ՝ հեսա պիտի ընկնեմ, բայց չեմ ընկնում: Նայում եմ՝ արյուն չկա, ոչ մի վերք չկա, Արթուրն էլ է

կենդանի... Էս ի՞նչ է անում Տերը, ու սրանք ետ քաշվեցին մեզանից տարբեր կողմեր, բայց էլի շարունակում էին մեզ վրա կրակել: Այդքան կրակոցներից ընդամենը մի փամփուշտ մի քիչ տաշել էր Արթուրի ականջը: Եվ դա երևի նրա համար, որ, իրոք, եղել են փամփուշտներ, բայց թե ոնց մենք կենդանի մնացինք, ոնց ապրեցինք, մեր խելքից դուրս բաներ էին: Չէին հանգստանում այդ մարդասպանները. նորից վազեցին դեպի մեզ: Իրենց մոտ պարաններ ունեին: Մեր ձեռքերը ետևում կապեցին դրանցով:

- Չոքի՛ր այստեղ:

Ինձ չոքացրին մի ծառի քոթուկի մոտ, Արթուրին էլ տարան ինձնից մի քիչ հեռու: Ես մտածեցի՝ սա վերջն է: Աղոթեցի. «Հիսու՛ս ջան, իմ հոգին քեզ եմ ավանդում, Տե՛ր: Թե մեղք էլ ունեմ, ների՛ր ինձ, Հիսու՛ս...»: Ու մեկ էլ Տերը հայտնվեց: Ասացի.

- Ա՛խ, Հիսու՛ս ջան, եկել ես՝ ինձ տանե՛ս...

Էդ ի՞նչ կարոտ լցվեց ներսս: Վայրկենական ամեն բան անցավ ինձանից՝ ծնող, կին, երեխա..., ոչ մի բան աչքիս չէր գալիս: Ի՞նչ ուրախություն լցվեց ներսս: Էլ չեմ մտածում, որ հեսա ինձ կապանեն: Հիսուան էր եկել ինձ: Մեկ էլ այդ ավտոմատավորը մոտեցավ.

- Վե՛ր կաց, ի՞նչ ես քեզուքեզ խոսում:

Չեմ ուզում վեր կենալ. Հիսուսին եմ տեսնում: Չտարա՛վ, էլի...

Վեր կացա, տեսնեմ՝ Արթուրն էլ է

կենդանի, ասացի՝ Հիսու՛ս ջան, փառք Քեզ, եղբայրը ողջ է: Հիմա դրանք մեզ ասում են՝ ու՛մ առաջինը սպանենք: Ես ասում եմ՝ ինձ, Արթուրն ասում է՝ չէ՛, ինձ, եղբորը շատ երեխաներ կան, ինձ սպանեք առաջինը: Սրանք թե՛

- Լա՛վ. գնացե՛ք առաջ, ձեզ միասին կապանենք: Ձեռքներս կապած քայլեցինք մի քանի քայլ առաջ, ու Արթուրն ասում է.

- Ռադի՛կ եղբայր, աղոթի՛ր: Ու Սուրբ Հոգին ներսիցս ձայն տվեց.

- Իրավունք,- իրահանգեց ինձ.
- աղոթի՛ր, աղոթի՛ր, աղոթի՛ր:

Ես սկսեցի Սուրբ Հոգով աղոթել: Եվ զորությունը իջավ մեզ վրա: Այնտեղ էր Սուրբ Հոգին: Աղոթքի ժամանակ ձեռքերս արձակվեցին, թեքվեցի, որ Արթուրի ձեռքերն էլ արձակեմ, ասաց.

- Իմ ձեռքերն էլ են արձակվել, Ռադի՛կ եղբայր:
Ասացի.

- Արթու՛ր ջան, սա մեր փրկությունն է:

Անպատում բաներ են սրանք, զարմանալի բաներ են սրանք, մարդու խելքից վեր բաներ են սրանք:

Էդպես եկանք հասանք Քուռ գետը: Գետը խիստ վարարած էր հորդ անձրևներից: Նոր այդտեղ կարծես ուշքի ենք գալիս, նոր-նոր վախենում ենք: Մութ, ցուրտ, մարդ-մուրդ չկար. պարետային ժամ էր: Մի լամպի լույս տեսանք: Մոտեցանք այդ տանը: Ցեխոտ, արնակուլոլ, Արթուրը՝ մերկ,

Նույնիսկ շապիկն էր պատռված: Աստված օրհնի այդ մարդկանց: Ամուսիններ էին: Մեզ ներս առան: Այնքան ահավոր էր մեր տեսքը, որ երբ հայացքս ընկավ կողքիս մեծ հայելուն, չպատկերացրի, որ դա ես եմ, ասացի՝ վա՛հ, է՛ս ով է. չլինի՞ սա էլ մեզ ծեծի: Դու մի ասա, դա ես եմ, այդքա՛ն անճանաչելի: Այդ կինը մարգանցով կայով մեր վերքերը մաքրեց, կապեց, մեզ հագուստ էլ տվեցին՝ հաստ, բրեզենտե: Ամուսինը մեզ ուղեկցեց, որ Նորից չընկնենք ավազակների ձեռքը: Հասանք Նորից Քուռ գետը գիշերով, ու մեր ուղեկիցը մեզ ցույց տվեց գետի այս ափից մյուս ափն ընկած մի խողովակ և ասաց, որ միակ ճանապարհը ապահով դուրս գալու այդ խողովակն է: Նայում ենք ու հասկանում, որ այդ անձրևին, Քուռն էլ վարարած, բարձրացել է ահավոր. ուղղակի ան-

հնար էր անփորձանք անցնել մյուս ափ այդ խողովակով: Արթուրն ասաց.

– Արի՛, ես գնամ առջևից, դու՛ իմ ետևից. որ եթե ես ընկնեմ, դու գոնե զգուշանաս:

Այդ ճանապարհն էլ անցանք: Չգիտեմ ո՞նց անցանք այդ թաց խողովակը, անձրևի տակ... ո՞նց անցանք, չգիտեմ: Իմ ուղեղում չի տեղավորվում: Գետի մյուս ափին մի արտադրամաս էր, հայր ու որդի էին աշխատացնում: Մեզ տեսան կապկըպված, այդ վիճակի մեջ, Արթուրը վրացերենով բացատրեց կատարվածը, հասկացան, որ հայեր ենք, ու ինչ է եղել, բացեցին մեր առաջ դռները, մենք դուրս եկանք: Այսպես մեզ Աստված կյանք տվեց: Ու մինչև հիմա մենք կանք: Փա՛ռք մեր Տեր Աստծուն:

**Ռադիկ եղբայր
հովիվ, Արմավիր**

Վալդեմար եղբոր վկայությունը

Սիրտս վառվում է Ավետարանի համար: Վերջերս եմ վերադարձել Աֆրիկայից: Վերջին օրը 40 հազար մարդ էր հավաքվել: Աստծո Խոսք էին լսում: Եվ Հիսուսը այնպիսի՝ հրաշքներ գործեց. կյանքեր էին փոխվում. կախարդները դառնում էին Հիսուսին, կաղերը քայլում էին, կույ-

րերի աչքերն էին բացվում, խուլերը լսում էին... Հիսուսը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Ամեն:

200 տարի առաջ Գերմանիայում ունեինք միսիոներներ: Հարավային Ամերիկայի մոտ կար մի կղզի. նրանք լսել էին այդ կղզու մասին և որոշել Ավետարանը հասցնել նաև այդ կղզի:

Այնտեղ մի չար մարդ կար, որ ստրուկներ ուներ. «Ես չեմ ուզում, որ իմ ստրուկները լսեն Ավետարանը», – հոխորտում էր ստրուկների տերը: Իսկ միսիոներները բազում հնարներ էին մտածում՝ Այն հասցնելու նրանց: Վերջապես ելքը գտան. միակ ճանապարհը Ավետարանը ստրուկներին հասցնելու ստրկանալն էր: Երկու երիտասարդ միսիոներ, որ հազիվ 20 տարեկան էին, մեկնում են այդ կղզի և վաճառվում ստրկության այդ չար մարդու մոտ: Ի՞նչ էին մտածում այդ պահին նրանք. չէ՞ որ այլևս ազատություն չէին ունենալու, ընտանիք չէին կազմելու...: Նրանք գնացին այս զոհաբերությանը հանուն շղթայված կյանքերի: Ես ինձ հարց եմ տալիս՝ ինչու՞, և հասկանում եմ, որ նրանք ուղղակի լսել էին Ավետարանի Կոչը: «Եւ ըսաւ անոնց, Գացէք բոլոր աշխարհի, ու Աւետարանը քարոզեցէք բոլոր ստեղծուածներուն» (Մարկոս 16: 15): Սա Հիսուսի վերջին Խոսքն էր իր աշակերտներին: Հետո բարձրացավ երկինք, նստեց Աստծո Գահի կողքին: Այս կոչը ուղղված է նաև մեզ երկնքից, Տիրոջից: «Գնացե՛ք, ամբողջ աշխարհին պատմե՛ք, մարդկանց բերե՛ք Հիսուսին, նաև Հայաստանին, հայ ժողովրդին...»:

Մի մարդ կար՝ Վորոնաևը, ազգությամբ ռուս: Ավետարանիչ էր: Նա օրինված մարդ էր: 100 տարի առաջ Ռուսաստանում նա քարոզում էր Ավետարանը: Նրան դրա համար սպառնում էին: Նա ընտանիքով տե-

ղափոխվեց Ամերիկա: Այնտեղ մկրտվեց Սուրբ Հոգով և հաջողությամբ ավետարանչություն էր անում: Հիմա եմ մի քանի եկեղեցիներ՝ Լոս Անջելես, Սան Ֆրանցիսկո, Նյու Յորք...: Նյու Յորքում էլ, որտեղ ինքը հովիվ էր, մկրտվեց Սուրբ Հոգով: Նա իր սրտում զգաց (Հայտնություն առավ), որ պետք է գնա Ռուսաստան և այնտեղ շարունակի Տիրոջ գործը: Այս մասին հայտնեց կնոջը: Նա լավ գիտեր, որ Ռուսաստանում իրեն սպասվում են հալածանքներ, բանտ, բայց գնաց: Գնաց ընտանիքի հետ միասին: Նա հասցրեց հիմնադրել 500-ից ավելի եկեղեցի: Աստված օրհնում էր նրան: Հետո նրան բանտ նստեցրին՝ 25 տարի ժամկետով: Բանտ նստեցրին նաև կնոջը: Երեխաները մնացել էին առանց ծնողների: Բայց ավետարանում էին, թեկուզ ճաղերից այն կողմ, չէին դադարում Սուրբ գործը: Ասում են, որ գազազած շների առաջ են նետել նրան: Եվ այդ նվիրյալը դարձել է քաղցած շներին կերակուր: Այդպես կնքեց նա իր մահկանացուն: Բայց իզուր չէր նրա՝ զոհասեղան բարձրանալը: Այսօր նրա շնորհիվ սերունդներ են փրկության ճանապարհը գտել: Նա ամենը տվեց, որ շատերս գանք Հիսուսին, իսկ մե՞նք ինչ ենք տալիս, որ շատերը գան Հիսուսին: Շատ անգամ նույնիսկ զլանում ենք հարևանին պատմել Հիսուսի մասին, փողոցի անցորդին, սուպերմարկետներում հերթերի շարաններին...: Իսկ այս մարդը դարձավ շների կերակուր, որ

շարունակվել Հիսուսի գործը:

Մի մարդ կար, որ շատ հարուստ էր, և մի մարդ կար, որ շատ աղքատ էր: Մեկի մոտ կերակուրը ծփում էր, մյուսը քաղցած էր: Մեկը՝ շքեղ հագուստների, մյուսը՝ ցնցոտիների մեջ էր: Մեկը՝ մեծահարուստների մեջ էր, մյուսը՝ շների հետ էր ապրում իր օրը: Եկավ ժամը, և նրանք երկուսն էլ մահացան, գնացին աշխարհից և հանդիպեցին հավիտենության մեջ: Մեկը՝ աղքատը, երկնքում էր, մյուսը՝ հարուստը, դժոխքում: «Ան ալ ըսաւ, Ուրեմն կ'աղաչեմ քեզի, հայր, որ զանիկա իմ հօրս տունը դրկես, Քանզի հինգ եղբայր ունիմ, որպէս զի երթայ անոնց վկայութիւն տայ, որ չըլլայ թէ անոնք ալ այս չարչարանքին տեղը գան» (Ղուկաս 16:27-28): Պարզվում է, սիրելիներ, դժոխքում մարդիկ կան, որ նույն կոչն են անում, ինչը որ Տերն է անում՝ երկնքից՝ գնացե՛ք, Ա-

վետարանը քարոզեք: Նույն կոչը՝ հակառակ բևեռներից՝ մեկը երկնքից, մյուսը՝ դժոխքից:

Երբ երիտասարդ էի, մի հարևան ունեի. միշտ իրենց տուն էր հրավիրում: Եվ ինձ համար շատ բարի բաներ էր անում: Բայց նա քրիստոնյա չէր: Հայրս հաճախ էր նրան եկեղեցի հրավիրում:

- Ո՛հ, ո՛հ, ո՛հ ... Ես հետաքրքրված չեմ եկեղեցով,- քաղաքավարությամբ մերժում էր հրավերը: Եկավ օրը, և նա ծերացավ: Ծանր հիվանդացավ, ապա մահացավ: Հետո նրա կինը հորս պատմեց, թե ինչպես էր մահացել: «Վերջին օրերը, որ պառկած էր անկողնում, անվերջ նույն բանն էր ասում՝ մահճակալիս մոտ սև մարդիկ են, ինձ են սպասում: Ասացե՛ք նրանց՝ թո՛ղ հեռանան: Բայց այդ սևերը չէին հեռանում»: Հետո կնոջը խնդրել է գնել փոքրիկ հրեշտակներ: Այդ հրեշ-

տակները շարել է անկողնու մոտ՝ կարծելով, թե սև մարդիկ կհեռանան իրենից: Բայց՝ ոչ: Նրանք չեն հեռանում, և այդ մարդը այդպես մահանում է: Նա գնաց հավիտենական մահվան՝ առանց ճանաչելու Հիսուսին:

Տեր Հիսուսը կոչ է անում մեզ՝ քարոզել Ավետարանը: «Գնացե՛ք, ամբողջ աշխարհին պատմե՛ք, մարդկանց բերե՛ք Հիսուսին, նաև Հայաստանին, հայ ժողովրդին...»: Երևի շատերը կասեն՝ ես ինչպե՞ս կարող եմ դառնալ ավետարանիչ. ես ուսանող եմ, կամ կին եմ՝ տնային հոգսերով, ես բիզնես ունեմ. չեմ կարող բիզնեսս թողնել, գնալ այստեղ-այնտեղ՝ քարոզելու...

Երեք գործնական քայլ՝ ավետարանելու.

Առաջին՝ աղոթք: Դա ծնկների ավետարանչությունն է: Մեր եկեղեցում կան ծերեր, որ աղոթում են, որ օրինվի իմ և մյուսների ավետարանչությունը: Դրանք երկնային Թագավորության մեջ շատ կարևոր մարդիկ են: Նրանք սատանային ուղղակի քշում են: Երբ այս մարդիկ աղոթք են անում, սատանան դողում է: Տերը կանչում է ձեզ՝ ծնկների ավետարա-

նիչներ լինելու: Հավատարի՛մ եղեք այս կանչին:

Երկրորդ՝ ձեռքի ավետարանչություն: Սրանք այն մարդիկ են, որ իրենց ձեռքերը դարձնում են Ավետա-

րանչության գործիք. միգուցե դու ձեռքի՞ շնորհք ունես. պատրաստում ես, աշխատանք ես անում, ֆինանս բերում եկեղեցուն...

Երրորդ՝ ոտքերի ավետարանչություն: Սրանք տեղից տեղ են գընում, անգամ երկրի ծայրերն են հասնում՝ ասելու՝ Տեր Հիսուսը Կենդանի Աստված է, և քարոզում են Ավետարանը:

Ամեն քրիստոնյա պետք է քարոզի՝ վկայի Ավետարանը:

**Վաղեմար եղբայր
միսիոներ, Գերմանիա**

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Սիրելի՛ Աստծո ժողովուրդ, դեպքը, որ պիտի վկայեմ, տեղի է ունեցել 4-ամյա թոռնիկիս

հետ 2023թ. հուլիսի 21-ին:

Աղջկա իր 5 երեխաների հետ 12 տարվա բացակայությունից հետո ե-

կել էր Հայաստան: Ապրում էին մեր տանը: Այդ օրը, երբ երեխաները խաղում էին բակում, անդադար վազքից ու խաղից հոգնած՝ փոքր թռչնիկս մտնում է իր չափերին անհամապատասխան մանկասայլակի մեջ և քնում: Իր մեծ եղբայրը (10 տարեկան), տեսնելով նրան, սկսում է շարժել մանկասայլակը և պտտել այգում: Անշուշտ, շատ արագ է վարում և անզգուշաբար քարերի վրա վայր է գցում մանկասայլակը՝ քնած երեխայի հետ միասին և ինքն էլ ընկնում է եղբոր վրա: Երբ փոքրիկը սկսում է լացել, թողնում է նրան այդ վիճակում և փախչում՝ մտածելով թե մայրը կբարկանա, երբ տեսնի: Որոշ ժամանակ երեխան միայնակ այգում լաց է լինում, մինչև հարս լսում է ձայնը և գնում երեխայի մոտ:

Այդ դեպքից 2-3 օր հետո այն աշխույժ, ուտող երեխան ո՛չ ուտում էր, ո՛չ խոսում, ո՛չ քայլում: Ամբողջ օրը քնում էր միայն: Ծանոթներիցս առաջարկում էին երեխային տանել մոմ թափողի, թուղթ բացողի մոտ, որպեսզի նրանից վախը դուրս գար: Բայց ես, իմանալով թե ով է բժիշկների Բժիշկը և ամենալավ Հոգեբանը, հարսիս ու աղջկաս ասացի, որ տանեն եկեղեցի, որպեսզի եղբայրները աղոթեն:

Հաջորդ օրն առավոտյան՝ Հուլիսի 23-ին, Աբովյանի եկեղեցում Աստծո ժողովուրդն աղոթք է անում թռչնիկիս համար: Աղոթքի ընթացքում Տիրոջից տեսիլք է լինում, որ փոքրիկը ամբողջ

ջությամբ խավարի մեջ է, բայց Տիրոջ լույսը ծագում է, խավարը ցրում, և Տերը Իր սահմանն է դնում, որ խավարն այլևս չմոտենա: Եկեղեցուց դուրս գալուց հետո արդեն նկատելի է լինում փոփոխությունը: Երեխան ըսկըսում է խոսել, պաղպաղակ է ուզում և ուտում: Տուն հասնելուց հետո թռչնիկս սկսում է աշխույժ խաղալ, ցատկոտել, ուտել և խմել առաջվա պես: Այդ տեսնելով՝ սրտի անհուն գոհությամբ և ուրախությամբ հայտնեցինք եղբայրներին կատարվածի մասին: Թռչնիկս այդ դեպքից հետո ասաց նաև, որ եկեղեցում, երբ իր համար աղոթք են արել, տեսել է Հիսուսին, Ով շատ գեղեցիկ շողում էր պայծառ լույսի մեջ: Սա եղավ նաև արթնության պատճառ աղջկաս համար, որպեսզի տեսնի Տիրոջ գործերը և ապաշխարի:

Սիրելիներս, մենք բոլորս էլ ունենք երեխաներ, թռչնիկներ: Կխընդրեմ, որ բոլորդ աղոթք անեք ու ձեր զավակներին Տե՛ր Աստծուն հանձնեք, Ում մոտ կա շատ Սեր և ողորմություն: Աստված կենդանի է և լսում է մեզ, երբ կանչում ենք Իրեն: Երանի թե բոլորը հավատան ու ընդունեն Նրան: Թող փառավորվի մեր Տերը, որովհետև միայն Նա է արժանի առնելու փառքը, պատիվը և գոհությունը: Ամեն:

**Զինա Գասպարյան,
գ.Զառ, Աբովյանի տարածք**

ՄՏՔԵՐ ԱՂՈԹՔԻ ՄԱՍԻՆ

Աղոթքը անկեղծ զրույց է Աստծո հետ,
ինչպես ամենամոտ ընկերոջ հետ:

* * *

Մենք կարող ենք Տիրոջը պատմել մեր բոլոր
կարիքների մասին:

* * *

Օրվա ցանկացած ժամին դիմե՛ք Արարչին,
Նա միշտ կլսի ձեզ:

* * *

Քրիստոսը մեզ օրինակ է Աստծուն մոտենալու համար:

* * *

Աղոթքը զորություն է. «Շատ աղոթք՝ շատ զորություն:
Քիչ աղոթք՝ քիչ զորություն, աղոթքի բացակայություն՝
զորության բացակայություն»:

* * *

Աղոթքից բխող ուրախությունը ամբողջական չէ,
քանի դեռ դուք չեք զգում Աստծո ներկայությունը:
Աղոթքը մեզ, մեր կյանքը, մեր սրտերը կապի մեջ է
դնում Աստվածային զորության հետ:

* * *

Աղոթքը մեզ բուժում է կասկածից, հուսահատությունից և տանջող
մտքերից: Ցանկանու՛մ եք հենվել այս փրկարար ուժի վրա: Եթե՝ այո՛,
ապա դիմեք Նրան հենց հիմա պարզ, անկեղծ աղոթքով.
*«Ի՛մ սիրելի Երկնային Հայր, անհնար է արտահայտել իմ սերը Քո
հանդեպ: Ամբողջ սրտով ես ձգտում եմ ճանաչել Քեզ: Օգնի՛ր ինձ
այսօր՝ խոնարհվել, որպեսզի կարողանամ անընդհատ
հաղորդակցվել Քեզ հետ: Սովորեցրու՛ ինձ ավելի լավ աղոթել,
սովորեցրու՛ ինձ ընկերանալ Փրկչի հետ, սովորեցրու՛ ինձ արժանի
դառնալ Նրան: Հիսուսի անունով ես խնդրում եմ Քեզ. Ամեն»:*

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին **Հովհաննու 3:16**-ում կարդում ենք. *«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փոխեց, որ ով Նրան հավատալ՝ չկորչի այլ հավիտյունական կյանք ունենա»*: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծու և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ադինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12, 093 38-12-42	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արովյան	094 91-43-24	Քելիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավթյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Սամվելյան Պերճ
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Մկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միլեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկաս Էդիկ
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Միլեր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	099 88-05-50	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նազարյան Ալեկսիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

ԻՍԱՍՏՈՒՆ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԱՍԱՑՎԱԾՔՆԵՐ

* * *

Խոսքերը գործերով են
հաստատվում:

* * *

Ոսկին կրակի մեջ է հայրենի,
մարդը՝ նեղության մեջ:

* * *

Աստծո ազատագրման արշալույսը
հաճախ բացվում է, երբ հասնում է
փորձությունների ամենամութ
ժամը:

* * *

Հոգու մեջ խաղաղություն է տիրում,
երբ Քրիստոսը ղեկավարում է
սիրտը:

* * *

Որքան շատ չգտեք դեպի դրախտ,
այնքան քիչ կհավանեք այս
աշխարհը:

* * *

Կարևորն այն չէ, թե որքան են մեզ
տալիս, այլ այն, թե որքան ենք
մենք տալիս:

* * *

Աստված պահանջում է
հավատարմություն և առաքորեն
պարզեցություն է այն:

* * *

Աստծո ծրագրում տեղ կա Աստծո
յուրաքանչյուր զավակի համար:

* * *

Եթե դուք գիտեք ճշմարտությունը,
ապա կճանաչեք խաբեությունը:

* * *

Աղոթե՛ք՝ Աստծուն սրանալու, ոչ
թե պարզապես Նրանից ինչ-որ
քան սրանալու համար:

* * *

Աստվածաշունչը իմանալը լավ է,
Հեղինակին ճանաչելն ավելի լավ է:

* * *

Մենք փառաբանում ենք Աստծո
անունը, երբ Նրան Հայր ենք կոչում
և ապրում Նրա Որդու պես:

* * *

Սիրելի Աստծուն նշանակում է
հնազանդվել Աստծուն:

* * *

Աշխարհի ամենահուսալի մաքրող
միջոցը ազնիվ խոստովանությունն
է Աստծո առաջ:

* * *

Երբ մենք լցված ենք հպարտությամբ,
մեր մեջ իմաստության տեղ
չկա: